

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220200358
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8220200358.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Marianny Hirkovej, v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 36 857 033, proti žalovanej: C. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. V. L. Z. XXXX/XX, XXX XX N., právne zastúpená JUDr. Ing. Adrián Cupák, advokát so sídlom Dr. Goldbergera 249/1, 089 01 Svidník, o zaplatenie 7.435,40 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 5Csp 12/2020-129 zo dňa 17.12.2020 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu zamietol. Žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, kde sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 7.435,40 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 7.435,40 eur od 1.8.2016 do zaplatenia a trov konania a trov právneho zastúpenia.

Žalobca v žalobe uviedol, že so žalovanou uzatvoril zmluvu o úvere dňa 23.11.2015 č. XXXXXX, na základe ktorej žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 9.114 eur s úrokom. Úver sa zaviazala splatiť v 42 mesačných splátkach vo výške 217 eur. Žalovaná riadne splátky neplatila, preto žalobca listom zo dňa 17.7.2016 oznámil žalovanej, že je v omeškani s úhradou splátok. Súčasne oznámil, že v dôsledku nesplácania splátok je žalobca oprávnený zosplatiť všetky záväzky zo zmluvy. Keďže žalovaná neuhradila dlhované splátky, úver sa stal splatný 31.7.2016. Zosplatená ostala suma 6.524 eur, pričom žalobca vyúčtoval žalovanej 2 krát zmluvnú pokutu vo výške 455,70 eura.

Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 23.11.2015, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver, má charakter spotrebiteľského úveru.

Spornou okolnosťou pri uzatváraní zmluvy boli poskytnuté finančné prostriedky a ich použitie. Zmluva o revolvingovom úvere obsahovala dojednanie, že poskytnuté finančné prostriedky žalovaná použije na výkon podnikateľskej činnosti. Zo žiadosti o úver vyplývalo, že sa jedná o investičný podnikateľský úver. Z výsluchu žalovanej vyplynulo však, že predmetný úver potrebovala za účelom vyrovnanie skorších úverov poskytnutých rôznymi veriteľmi. Pri posúdení pomerov žalovanej zástupcom žalobcu bolo žalovanej oznámené, že nespĺňa podmienky na poskytnutie úveru, avšak ak by úver zobrala na podnikanie, podmienky by splnila. Vzhľadom na uvedené žalovaná pristúpila k vyplneniu žiadosti o úver, ako aj k podpísaniu zmluvy o revolvingovom úvere v tom smere, že predmetný úver je určený pre účely podnikania. Vzhľadom k druhu podnikania žalovanej, t.j. opatrovatel'ka v F., táto ani žalobcom poskytnuté finančné prostriedky na tento druh podnikania nepotrebovala a ani ich pri výkone opatrovateľskej činnosti nepoužila.

Ako dôležitý dôkaz považoval prvoinštančný súd aj daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb za rok 2015, keď k 31.12.2015 neevidovala v rámci výkonu živnostenského oprávnenia žiadne záväzky, t.j. ani záväzky voči žalobcovi vyplývajúce zo zmluvy o revolvingovom úvere. Prvoinštančný súd mal za to, že predmetné vyhlásenie o účele použitia finančných prostriedkov uvedené v zmluve o revolvingovom úvere, resp. v žiadosti o úver, nezodpovedá skutočnosti a žalovaná dostatočne preukázala, že úver nepoužila pre účel podnikania a že predmetný účel použitia úveru bol uvedený na podnet samotného zástupcu žalobcu ako podmienka poskytnutia úveru.

Vzhľadom na poskytnuté vysvetlenie žalovanej, dôkazné bremeno na vyvrátenie týchto skutočností prešlo na žalobcu, ktorý sa však na pojednávanie nedostavil, hoci bol upovedomený o tom, že žalovaná bude vypočutá. Žalobca nepredložil žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Podľa prvoinštančného súdu javí sa účelové uvedenie účelu predmetu úveru, ktorý nezodpovedá skutočnosti, a to z dôvodu vyhnutia sa posúdenia právneho vzťahu ako vzťahu spotrebiteľského medzi účastníkmi predmetnej zmluvy o úvere, t.j. sporovými stranami.

Prvoinštančný súd preto dospel k záveru, že finančné prostriedky poskytnuté na základe zmluvy o revolvingovom úvere neboli poskytnuté na výkon podnikania. Zmluvu o úvere je potrebné posudzovať ako zmluvu spotrebiteľskú s poukazom na povahu účastníkov zmluvného vzťahu, kedy žalobca bol dodávateľ a žalovaná bola spotrebiteľka s poukazom na § 52 - § 54 Občianskeho zákonníka a podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Prvoinštančný súd ďalej poukázal na ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., kde zákon o spotrebiteľských úveroch upravuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobcom predložená zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona, teda ročnú percentuálnu mieru nákladov, nie sú uvedené predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Ide o najdôležitejší údaj v zmluve o spotrebiteľskom úvere, keďže sú v ňom zohľadnené všetky náklady, ktoré musí dlžník, t.j. spotrebiteľ za úver veriteľovi, t.j. dodávateľovi, zaplatiť.

V úvere nie je uvedená ani úroková sadzba spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. i/ zákona.

V zmluve o revolvingovom úvere podľa prvoinštančného súdu chýba aj ďalšia náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. z/, a to priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver, platná ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

V spotrebiteľskom úvere chýba aj ďalšia obsahová náležitosť, a to doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Prvoinštančný súd ďalej zistil, že zmluva neobsahuje uvedenie údajov o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť podľa § 9 ods. 2 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch a nie je uvedený druh spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. a/ zákona.

Preto prvoinštančný súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

Keďže prvoinštančný súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, žalovaná bola povinná vrátiť žalobcovi len poskytnutú finančnú čiastku. Žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky vo výške 3.000 eur, pričom žalovaná do dňa podania žaloby uhradila na svoj dlh celkovo sumu 2.590 eur. Rozdiel, ktorý zostáva uhradiť, predstavuje 410 eur. Preto prvoinštančný súd žalobu nad sumu 3.000 eur ako nedôvodnú zamietol, pretože úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Prvoinštančný súd sa zaoberal aj námietkou premičania vo vzťahu k nedoplatku sumy 410 eur, ktorú námietku vzniesla žalovaná. Prvoinštančný súd vychádzal pritom z ust. § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že s poukazom na zosplatnenie úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že splátky úveru boli splatné vždy k 20. dňu v mesiaci, prvá splátka bola splatná dňa 29.12.2015 a posledná dňa 29.5.2019. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná úver veriteľovi riadne a včas nesplácala, preto žalobca úver ku dňu 31.7.2016 zosplatnil. Túto okolnosť žalovaná nerozporovala a prvoinštančný súd podľa § 151 ods. 1 CSP uvedené skutkové tvrdenia žalobcu považoval za nesporné. Premlčacia doba podľa § 103 veta druhá OZ začala plynúť už od zročnosti nesplnenej splátky, ktorá založila právo veriteľa žiadať predčasné splatenie úveru. V tomto prípade ku dňu zosplatnenia úveru 31.7.2016 bola dlžníčka, teda žalovaná v omeškaní s úhradou splátky splatnej dňa 29.4.2016 viac, ako 3 mesiace podľa § 53 ods. 9 OZ. Veriteľ, teda žalobca podal žalobu na súd dňa 22.2.2020. Súd považoval žalobný zostatok úveru za premičaný podľa § 101 a § 103 druhá veta OZ, keďže žaloba bola na súd podaná po uplynutí trojročnej premlčacej doby od splatnosti splátky úveru splatnej dňa 29.4.2016, ktorá založila právo veriteľa na zosplatnenie úveru.

S poukazom na námietku premičania vznesenú žalovanou súd žalobu žalobcu v časti o zaplatenie zostatku úveru vo výške 410 eur s úrokom z omeškania zamietol, keďže premičané právo nie je možné priznať.

Prvoinštančný súd považoval aj uplatnený nárok na zmluvné pokuty vo výške 455,70 eur v zmysle faktúry zo dňa 14.6.2016, splatnej dňa 24.6.2016 a v zmysle faktúry zo dňa 17.7.2016, splatnej dňa 27.7.2016 za premlčané, keďže žaloba bola podaná na súd po uplynutí trojročnej lehoty dňa 22.2.2020 (poznámka odvolacieho súdu - prvoinštančný súd nesprávne uviedol dátum dňa 22.2.2016).

O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti konania vo veci samej podľa § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca v celom rozsahu. Namietal, že prvoinštančný súd dospel k predčasným a neúplným záverom, pretože nezohľadnil všetky vykonané dôkazy.

Súd prvej inštancie nezohľadnil dôkaz, a to žiadosť o poskytnutie úveru, ktorým žalovaná požiadala o úver a v ktorom uviedla, že o úver žiada na podnikateľské (investičné) účely. Obsah tejto listiny je pritom podstatný, keďže zachytáva predzmluvné vzťahy sporových strán, teda to, čo predchádzalo vôbec uzatvoreniu úverovej zmluvy. V žiadosti o úver žalovaná sa identifikovala ako fyzická osoba podnikateľ, žiadala o poskytnutie úveru na podnikateľské (investičné) účely. Na zmluve podpísala prehlásenie, že žiada o úver na podnikateľské účely.

Zmena postoja žalovanej by mala byť preukázaná konkrétnymi skutočnosťami. Žalovaná len všeobecne tvrdila, že úver žiadala na osobné účely, neuviedla nič konkrétne a vlastné tvrdenia o iných úveroch, ktoré mala vyplácať z prostriedkov čerpaných od žalobcu ani nekonkretizovala a ani nepreukázala. Zmena postoja zmluvnej strany oproti stavu v čase uzatvorenia zmluvy nie je neobvyklá, avšak nie je možné uprednostniť takto zmenený postoj oproti postoj vyjadreného v čase vykonania úkonu. Z rozsudku prvoinštančného súdu vyplývajú len automaticky prebraté tvrdenia žalovanej, vo vzťahu k žalobcovi sa postupovalo tak, aby ten dokazoval nepravdivosť tvrdení žalovanej.

Žalovaná mala preukázať daňové priznanie, z ktorého nevyplývali žiadne záväzky, čo by malo svedčiť tomu, že úver nebol vzatý na podnikateľské účely. Je vecou daňového subjektu, aký obsah daňového priznania vyhotoví. Na tomto žalobca neparticipoval. Preto žalobca tento dôkaz spochybnil.

Od uzatvorenia úverovej zmluvy až do podania žaloby, teda počas 4 rokov, žalovaná ani netvrdila žiadne skutočnosti, ktorými by spochybňovala obsah úverovej zmluvy. Preto žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná písomne nevyjadрила.

5. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je predčasné.

6. Základná odvolacia námietka žalobcu spočívala v tom, že žalobca nesúhlasil s právnym záverom prvoinštančného súdu o tom, že zmluva o revolvingovom úvere, uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou č. XXXXX-XXXXX zo dňa 23.11.2015 má spotrebiteľský charakter. Otázka charakteru uzatvorenej zmluvy je zásadnou, od správneho posúdenia druhu úveru, teda či má alebo nemá spotrebiteľský charakter, je determinované ďalšie právne posúdenie tejto zmluvy, či vo vzťahu k náležitostiam k premlčaniu, alebo aj k zmluvnej pokute.

V priebehu konania žalobca tvrdil, že uzatvorená zmluva nemá spotrebiteľský charakter. Zmluvu uzatvárala žalovaná ako živnostníčka. Tak, ako to vyplýva zo žiadosti o úver, žalovaná mienila poskytnutý úver ako živnostníčka investovať do podnikania, pričom prehlásila, že žiada o úver na podnikateľské účely.

V týchto intenciách bola uzatvorená aj zmluva o úvere, kde veriteľ poskytol dlžníkovi úver v dohodnutej nominálnej výške 9.114 eur na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti.

Žalobca podnikateľský charakter úveru zdokladoval nielen žiadosťou o poskytnutie úveru, ale aj zmluvou o revolvingovom úvere, ktoré žalovanou spochybnené neboli. Spochybnený žalovanou bol len účel poskytnutia úveru, kedy žalovaná tvrdila bez toho, aby preukázala tvrdené okolnosti, že úver slúžil na úhradu iných úverov a nemal podnikateľský charakter, keď tento úver pre účely podnikania ani nepotrebovala. Navyiac, žalovaná tvrdila, že podnikateľský úver si zobrala z dôvodu, že úver ako fyzická osoba, podľa sprostredkovateľa úverov si zobrať nemohla, pretože by jej „nevyšiel“. Keďže finančné prostriedky potrebovala, neostávalo jej nič iné, než vec riešiť úverom na podnikanie.

Na základe uvedeného prvoinštančný súd potom posúdil takto uzatvorenú zmluvu ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a skúmal náležitosti tohto úveru v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z. a premlčanie podľa § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka.

Ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka stanovuje, že v prípade pochybností o obsahu spotrebiteľskej zmluvy platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Dôkazné bremeno na preukázanie, či uzatvorená zmluva má spotrebiteľský charakter, má veriteľ. Nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, teda spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti.

Je pravdou, že žalobca preukázal svoje tvrdenia, že zmluva má nespotebiteľský charakter listinami podpísanými žalovanou. Žalovaná svoje podpisy nespochybnila, dokonca v priebehu konania bolo zistené, že žalovaná mala v čase uzatvárania zmluvy živnostenské oprávnenie na vykonávanie opatrovateľskej činnosti v F.. Tvrdila však, že úver pre účely podnikania nepoužila, čo dokladovala daňovým priznaním za príslušné obdobie. Daňové priznanie neosvedčuje spôsob využitia finančných prostriedkov z poskytnutého úveru, je len nepriamym dôkazom, že úver nebol započítaný do daňového priznania žalovanej.

Tieto okolnosti však nie sú také, ktoré by jednoznačne preukazovali tvrdenia žalovanej o tom, že jej úmyslom nebolo si zobrať úver pre podnikanie, avšak zmluvu uzatvorila len na odporúčanie sprostredkovateľa úverov.

7. Pre konanie v spotrebiteľských sporoch platí ust. § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

Podľa § 296 veta druhá CSP, ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

V prejednávanej veci žalovaná tvrdila, že úver pre podnikanie jej doporučila uzatvoriť osoba, ktorá sprostredkovala poskytovanie týchto úverov.

Vypočutie tejto osoby je pre posúdenie charakteru uzatvorenej zmluvy a pre prípadnú aplikáciu ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka s cieľom zistiť charakter uzatvoreného právneho vzťahu dôležitý. Zaobstaráť alebo vykonať dôkaz v prospech spotrebiteľa je povinný súd z úradnej povinnosti (ex officio). Vykonanie dôkazov zo strany súdu by malo smerovať nielen k zisteniu, či uzatvorená zmluva má spotrebiteľský charakter alebo či uzatvorená zmluva má charakter úveru pre účely podnikania, ktorý je spochybnený, a tým aspoň spravdepodobniť tvrdenia žalovanej, resp. overiť tvrdenia preukázané listinami žalobcu.

Bez povšimnutia prvoinštančného súdu ostalo aj zistenie, že úver žalovaná mala využiť na úhradu iných úverov. Zistenie, či reálne v čase, kedy získala úver od žalobcu uhradila žalovaná skoršie úvery a aký mali charakter, má vplyv na posúdenie, či sporná zmluva o úvere so žalobcom je zmluvou o spotrebiteľskom úvere alebo úvere na podnikanie.

Keďže prvoinštančný súd nezistil skutkový stav dôležitý pre rozhodnutie vo veci, keď bolo jeho povinnosťou ešte dopytať žalovanú a zabezpečiť informácie o sprostredkovateľovi úveru a vypočítať túto osobu, odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, než napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Bude úlohou prvoinštančného súdu vyzvať žalovanú, aby preukázala, ktoré úvery z požičanej finančnej čiastky 3.000 eur uhradila a aký charakter mali tieto úvery, či išlo o podnikateľské úvery, resp. o spotrebiteľské úvery, kedy ich uhradila.

Je dôležité obstaráť informácie o sprostredkovateľovi, ktorý v mene žalobcu uzatváral úverové zmluvy a vypočítať túto osobu na okolnosti, aký úver žalovaná žiadala uzatvoriť so žalobcom, či mal charakter spotrebiteľský, alebo žiadala explicitne úver pre účely podnikania. Pokiaľ žalovaná žiadala spotrebiteľský úver, je potrebné zistiť, prečo jej sprostredkovateľom bol ponúknutý úver na účely podnikania a pokiaľ žalovaná sama žiadala uzatvorenie podnikateľského úveru, aký súvis s podnikaním pri uzatváraní úverovej zmluvy tvrdila. Sprostredkovateľ nech uvedie, či vysvetlil pri uzatváraní úveru žalovanej, aký charakter má investičný úver a či žalovaná preukázala pri uzatváraní úveru investičný plán, resp. či tvrdila, že má v úmysle refinancovať iné úvery a aké.

Sprostredkovateľ nech bližšie uvedie, v prípade, pokiaľ si žalovaná uplatňovala spotrebiteľský úver, aké kritériá nespĺňala pre účely poskytnutia spotrebiteľského úveru a aké kritériá na rozdiel od spotrebiteľského úveru splnila pre účely podnikateľského úveru.

Na základe uvedeného potom prvoinštančný súd vyhodnotí aj s použitím výkladového pravidla podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, či uzatvorená úverová zmluva má spotrebiteľský charakter alebo

charakter podnikateľský. Podľa toho potom posúdi náležitosti zmluvy, vysporiada sa aj s námietkou premlčania, uplatneným nárokom.

9. Prvoinštančný súd v súlade s ust. § 396 ods. 3 CSP rozhodne aj o trovách celého konania.

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.